

— Искахъ му 1000 фр. въ заемъ; казахъ му, че ще му дамъ и полица; казахъ му, че мисля да каня Лѣнавцова за поржчитель, а казалъ съмъ прѣдъ Лѣнавцова, не помня канихъ ли го. Митаковъ ми каза, че ще даде пари, само, че иска сигуренъ поржчитель. Азъ му казахъ, че нѣма да търся другъ поржчитель и пари не ми даде. Тия пари ми трѣбваха за моя собствена нужда.

— Спомѣнахте, че Лѣнавцова сте давали за поржчитель. Знаеше ли Лѣнавцовъ за това?

— Азъ казахъ прѣдъ Митакова, че мисля за поржчителе да поканя Лѣнавцова, а да съмъ канилъ послѣдния не помня хубаво. Това остава на съвѣстѣта на Лѣнавцова да каже.

— Знаете ли се съ Здравкова?

— Зная се.

— Отъ кога?

— Прѣзъ Октомврия или Ноемврия бѣше отидохъ въ кафенето на Панахъ, тамъ видѣхъ на една масса сѣдяха Стоименовъ и Благоевъ и приказваха за нѣщо. Попитахъ ги, за какво приказвате? Казахъ ми за една интересна история, която се случила въ Пазарджикъ. Помолихъ ги да ми я разкажатъ, да я чуя и азъ. Разказаха ми я и тя състояла въ слѣдующето: Пазарджикския кметъ Пеневъ, надумалъ всичкитѣ толумбаджии въ тоя градъ да нападнатъ една вечеръ Стоименова, Здравкова и още едного. Нападнатитѣ биле принудени да се бранатъ и въ тоя случай, най-много се отличилъ Здравковъ. Разказътъ на тая история въобще, бѣше като басня, защото трима души се борили противъ 30. Азъ казахъ, каква е тая работа, немислимо, трима души да се борятъ противъ 30 и попитахъ кой е тоя човѣкъ Здравковъ. Тѣ ми казаха, той ще бѣде тукъ и ще го видишъ. Азъ казахъ на Благоева покажете ми го да го вида. Това бѣше прѣзъ Октомврия или Ноемврия — не можъ точно да помня. На 5 или 6 Декемврий бѣхъ отишелъ въ Панахъ, да чета телеграммитѣ. Прочетохъ ги и тръгнахъ да си върва. Отъ лѣво на една масса въ кафенето сѣдяха Стоименовъ, Акрабовъ и други двѣ лица. Като тръгнахъ да си върва, Стоименовъ ме извика и ми каза, че тоя е Здравковъ, за когото ви приказвахъ оная приказка. Сѣднахъ при тѣхъ и заржчахъ по една бира. Азъ не щѣхъ да пия, а само да пораспитахъ Здравкова, какъ сж се били и той приказа случ-